

Charita slouží v časech dobrých i těžkých

Klienti Charity nezůstávají během epidemie koronaviru v zařízeních ani v domácí péči bez pomoci a blízkosti pečovatelů a sester.

Snímek Jakub Žák

V Charitě pracuje spousta lidí, kteří se starají o velké množství bližních. Rozšíření nového koronaviru prožíváme společně. A je to těžké, protože situace se stále mění.

Od první chvíle bylo jasné, že se budeme potýkat s velkými problémy. Ochranné pomůcky došly všude, neměli jsme dostatečné zabezpečení pro klienty ani pracovníky v terénu. Většina našich lidí přesto obětavě pokračovala ve své službě. Nedokázali jsme si představit, že bychom naše klienty nechali bez pomoci. Vůbec by to nešlo bez obětavosti všech charitních pracovníků a dobrovolníků, za což jim děkuji. Oni byli skutečně v té první linii!

Změnily se potřeby lidí, změnila se i Charita. Řada služeb musela přerušit provoz, některé další pokračovaly s omezeními, nové vznikly na základě potřeby. Největší obavy jsme měli o seniory v našich domovech, takže preventivní opatření jsme zavedli už čtrnáct dnů předtím, než je vyhlásila vláda. Záhy jsme také pochopili, že se nemůžeme spolehnout, že nám potřebné vybavení včas a v potřebném množství dodá stát. Nakupovali jsme sami, včetně přístrojů na podporu dýchání, abychom byli připravení i na nejhorší scénáře. Svépomocí jsme pak začali s dobrovolníky šít ve velkém roušky, a to nejenom pro vlastní potřebu – ale zdarma pro všechny.

Tříkrálová sbírka pomohla

Byl jsem neskutečně vděčný za peníze z Tříkrálové sbírky, díky kterým jsme mohli situaci řešit a zvládnout, protože lékaři dál léčili, prodavačky v obchodech prodávaly a policisté, hasiči i záchranáři dál dělali svoji práci.

i v dalším ročníku Tříkrálové sbírky. Také díky vám Charita neklamala!

Další vývoj lze jen těžko předpovědět, ale jedno víme s naprostou jistotou: kdo je připravený, není překvapený. Nemůžeme naše služby zavřít. Mnoho lidí je na nás životně závislých. Naši pracovníci vědí, že budou muset do terénu každý den a nebude stačit zajistit pouze fyzické potřeby klientů, ale že stejně důležité bude přinášet naději, radost a optimismus. Často i tehdy, kdy jim samým bude docházet.

Máme důvod ke strachu?

Je současná situace důvodem ke strachu? Určitě ne! Oprávněné obavy nás vedou k prozíravosti a opatrnosti, ale ustrašenost nepomáhá. A já navíc vím, že naši pracovníci a dobrovolníci zase neklamou. Epidemie nakonec nepřinesla jen negativa. Vzedmula se vlna solidarity a ochoty pomáhat. Sestry a lékaři dál léčili, prodavačky v obchodech prodávaly a policisté, hasiči i záchranáři dál dělali svoji práci.

Ano, dělám si starosti, jak všechno nejlépe zabezpečit. Mám obavy, jak dopadne Tříkrálová sbírka v lednu, zda budou moci koledníci vyrazit do vašich domovů, aby vykoledovali tolik potřebné peníze na pomoc druhým. To vše dnes nevím, ale strach nemám, protože kde je dobrá vůle, tam se najde i cesta. A každý může udělat něco pro druhé. Dokonce i ti, kteří se mohou za druhé „jenom“ modlit – vždyť to není málo, protože „bez Božího požehnání je marné naše lidské namáhání“.

Milí čtenáři, buďme dobré mysli a nepropadejme strachu. Dívejme se na svět kolem sebe jinými očima, abychom lépe a včas viděli potřeby druhých. Dělejme, co je správné, a všichni vyjdeme z této zkoušky silnější a lepší. A pokud budete potřebovat, jsme tu pro vás v časech dobrých i těžkých.

Díky všem!

VÁCLAV KEPRT,
ředitel Arcidiecézní
charity Olomouc

Když je třeba, zvládnete všechno

V samém cípku Jesenicka leží Vidnava, poslední české město před polskými hranicemi. Právě tam denně dojíždí za prací **TOMÁŠ BUNDIL**, zdravotní bratr, který se v charitním Domově pokojného stáří sv. Hedviky stará o seniory. Jak zasáhl koronavirus do běžného provozu domova?

Jak to u vás vypadá, když se tzv. „nic neděje“?

V domově máme třicet pět klientů, o které se během dne stará šestičlenný tým složený z pečovatelek a jedné až dvou zdravotních sester. Já se jako zdravotní bratr starám o celkovou zdravotní péči, aby byli naši klienti v pohodě jak po fyzické, tak po psychické stránce. Všem se snažíme vytvořit vlnidné prostředí rodinného typu.

Jak se situace změnila s příchodem pandemie?

Ze zdravotnického týmu jsem tam zůstal sám. Zavřené hranice s Polskem způsobily, že mé polské kolegyně, které u nás pracují jako zdravotní sestry, najednou nemohly do práce.

Co bylo na tom všem nejobtížnější? Nejistota. Nevěděli jsme, co přijde. Například jestli budeme mít dostatek ochranných pomůcek. Báli jsme

„Kdyby se pandemie opět vrátila, hlavní je vydržet ve zdraví a pokud možno v dobré náladě,“ vzkazuje zdravotní bratr z Vidnavy Tomáš Bundil.

Snímek autorka

se, aby se nákaza nedostala do domova. Ohrožení by byli hlavně nemocní a imobilní klienti.

Jak jste si se vším poradili?

Nejdůležitější je to nevzdat. Pomáhali mi doma i v práci a s vypětím jsme to nakonec zvládli. Naštěstí přišla brzy výpomoc dvou zdravotních sester, které by za normálního stavu pracovaly ve svém oboru v lázeňství. Ihned se zapojily do režimu našeho domova a v podstatě nás zachránily.

Když se ohlédnete o pár měsíců zpátky, co vám nenadálé události přinesly a co naopak vzaly?

Hodně času jsem trávil v práci a to mi jak vzalo volný čas, tak omezilo můj osobní život. Na druhé straně jsem zjistil, že když je to potřeba, tak to zvládnou. Objevil jsem v sobě nové možnosti i limity. Mezi námi pracovníky domova a klienty se prohloubily vztahy. A navíc jsem si v čase pandemie našel nový vztah.

Všem charitním pracovníkům bych chtěl vzkázat: kdyby se „to“ opět vrátilo, aby vydrželi hlavně ve zdraví a pokud možno v dobré náladě. Musíme být všichni soudržní a ohleduplní.

SYLVA LEJSKOVÁ

Pandemie v domovech pro seniory

Prožili jsme těžkou dobu, která pro všechny byla velkou neznámou. Možná nás čeká další kolo. Čtenáři mohli tu a tam zaznamenat zmínky o těžkostech Charity v jejích zařízeních, zvláště v domovech pro seniory.

Řada lidí do té doby ani netušila, kolik je těch, kteří se bez pomoci těchto zařízení neobejdou. Také bylo (a stále je) zřejmé, že obyvatelé těchto domovů patří k nejhroženějším skupinám v populaci, které je nezbytné před nákazou chránit. Málokdo však tuší, jak náročnou zkouškou prošli jak klienti, tak poskytovatelé těchto služeb.

Jedním z hlavních cílů charitních domovů pro seniory je umožnit klientům prožít stáří tak, aby mohli nadále žít důstojně, zachovali si vazby s místní komunitou a unikli sociálnímu vyloučení. To však v nouzovém stavu nebylo možné, protože nikdo nepřišel na lepší způsob, než seniory izolovat od okolního světa. V podstatě byli odkázáni pouze na kontakt s personálem. Byli odděleni od ostatních, nemohli se setkávat při obědě a jiných běžných denních činnostech. Zrušily se aktivity a ostatní programy.

Klienti nechápali, proč mají nosit roušky

Největší problém nastal v okamžiku, kdy bylo nutné klientům vysvětlit, že není možné, aby se setkávali se svými nejbližšími. Bylo nutné vyložit proč. Už to byla často potíž: zdravotní a mentální stav seniorů je na různé úrovni a někteří situaci nepochopili dodnes. Zaměstnanci, kteří zakryli své vlnidné úsměvy rouškou, náhle nepoznávali. Nechápali, proč se i od nich vyžaduje nošení roušek.

Pro zaměstnance byla vzniklá situace velice náročná, nikdo nevěděl, co se bude dít. Organizace práce se hodně změnila. Vznikly stabilní týmy, které se nepotkávaly s ostatními. I přes obavy o své rodinné příslušníky nadále chodili do práce. Projevila se profesionalita zaměstnanců Charity, kteří ukázali, jak umí v krizových situacích velmi dobře a pružně reagovat.

DAGMAR JURČÍKOVÁ

Slavte s námi

**DEN
CHARITY
2020**

www.charita.cz

Během krize vzniklo centrum pro lidi bez domova

Nejen vprostřed kruté zimy, ale také během koronavirové pandemie pomáhala Charita lidem bez domova. Brněnské stanové městečko v areálu u Anthroposu vzniklo hned v počátcích pandemie koronaviru. Diecézní charita Brno je otevřela ve spolupráci s městem a umožnila lidem v krizi zde strávit nocleh, získat roušky a poradenství.

Charita v nonstop centru pomohla téměř stovce potřebných, aby náročný čas nouzového stavu strávili v bezpečí. „Měl jsem velký strach vzít si na svědomí a na odpovědnost situace, kdy nám třeba začnou lidé ve stanech umírat, protože je nemocnice nepřijmou. Na začátku pandemie tak vzniklo těžké dilema, které bylo potřeba rychle vyřešit. V diskusi s kolegy ale jasně zaznělo, že musíme potřebným lidem pomoci,“ vzpomíná ředitel Diecézní charity Brno Oldřich Haičman. Nové

Tým dobrovolníků při poradě v terénu.

Snímek autorka

„městečko“ sloužilo svým obyvatelům čtyřicet hodin denně. Dočasný domov v jednom ze stanů našel i pan Miroslav. „Já jsem byl v centru od začátku. Možná úplně první. Byl jsem hlavně rád za přístup pracovníků,“ ocenil vstřícný a respektující postoj

zaměstnanců i dobrovolníků. Do potíží se dostal před lety kvůli propouštění v práci, až zůstal na ulici. Příležitost strávit v centru nejistou dobu přijal s vděkem. Ani letošní deštivé počasí nevnímal jako potíže. „Všechno bylo lepší než zůstat na ulici,“ dodal klient.

Centrum se pro řadu lidí stalo nejen útočištěm před infekcí, ale i nadějí na východisko z jejich životní situace. „Klientům jsme nabízeli sociální poradenství. Pravidelně je také navštěvovali sociální pracovníci a lidé z poradny pro cizince,“ popsala další práci Charity koordinátorka centra Kristýna Illková. Díky tomu, že obyvatelé nemuseli každodenně hledat, kde budou spát a co jíst, získali i čas zaměřit se na řešení svého postavení. „Na klientech pozorujeme změny. Řada z nich pokročila v řešení svého života,“ zdůraznila koordinátorka centra. Stanové městečko mělo pravidelný režim. Základní desetičlenný tým pracovníků lidem vydával stravu, kterou přiváželi dárce, Charita i magistrátní jídelna. Zajistit vše potřebné v centru pomáhalo jednačtyřicet dobrovolníků. „O možnosti přiložit ruku k dílu ve stanovém městečku jsem se dozvěděla ve škole. Zaujalo mě to, protože tuhle práci jsem vždycky chtěla dělat,“ vysvětlila dobrovolnice Věra Trněná.

Součástí centra byl i šatník, kde bylo k dostání nejen čisté oblečení, ale také roušky. Řada lidí využila také zdravotní ošetření od sdružení Medici na ulici. Lékařská péče byla totiž v době nástupu koronaviru pro lidi bez domova těžko dostupná.

Areál centra v prostorách bývalé střešnice nabídl lidem naději v rozbourané době. Pracovníci i dobrovolníci Charity svým lidským a profesionálním přístupem nabídli potřebným dočasný domov. „Opravdu tu byl klid, zázemí a dobří lidé,“ uzavřel pan Miroslav svoje vyprávění.

SIMONA CÍSAŘOVÁ

V čase koronaviru založili novou farní Charitu

Při farnosti v pražských Čakovcích vznikla díky angažovanosti dobrovolníků nová farní Charita. Osvědčili se během karantény v pomoci seniorům. Do budoucna jsou tu další plány, jak prospět okolí.

Čakovická Charita vyrostla z místní farnosti. Snímek FCH Čakovice

V Čakovcích šli farníci roušky pro seniory ve své městské části a zajišťovali donášku nákupů a léků. „Byla jsem každý den v terénu a několikrát denně telefonicky kontaktovala seniory,“ vzpomíná Anna Steinová. Díky její iniciativě nezůstalo jen u dočasné pomoci.

Ve farnosti působí jako pastorační asistentka a nyní se rozhodla zaměřit i na podporu sociálně potřebných. Založila proto Farní charitu Praha-Čakovice.

„Jedním z poslání církve je charitativní činnost a to je mi velmi blízké. Nedávno jsem četla v knížce Zázrak v Neratově, že Charita je viditelným znamením živé církve. Cítím potřebu pomáhat a být nablízku lidem, kteří pomoc potřebují,“ říká Anna Steinová a dodává: „Setkávám se s mnoha lidmi, kteří toto smýšlení mají také. Zatím nás je zhruba 15 dobrovolníků. Mám radost, že se lidé sami hlásí a nabízejí pomoc.“

Anna Steinová navazuje na předchozí spolupráci s Charitou: „Již během studia na zdravotnické škole jsem finančně podpořila program Adoptce na dálku. Podařilo se mi dokonce sehnat pár lidí, kteří se do pomoci zapojili.“ Po škole pracovala jako zdravotní sestra a mezitím vystudovala teologickou fakultu. Ve farnosti učí druhým rokem náboženství a od března působí jako pastorační asistentka.

Kromě dobrovolníků pomáhá nově ředitelce místní obec. „Navázali jsme spolupráci s městskou částí. Náš pan starosta je dokonce jedním z našich dobrovolníků. I spolupráce se sociální pracovníci a příslušnými odbory nám moc pomáhá v začátcích,“ pochvaluje si ředitelka, která má oporu nejen ve své rodině, ale také v duchovním správci farnosti P. Stanislavu Górovi.

Farní Charita má pod vedením Anny Steinové také další plány. „Chceme se věnovat sociálnímu kontaktu se seniory. Chystáme se oslovit rodiny v nelehké sociální situaci a nabídnout pomoc z Tříkrálové sbírky. Plánujeme bezbariérový vstup do kostela, abychom umožnili vstup seniorům a lidem na vozíku, ale i rodičům s kočárky. Další oblastí je pomoc lidem bez domova, protože to je v Čakovcích aktuální téma,“ uzavírá ředitelka Steinová. JARMILA LOMOZOVÁ

S výrobou roušek ve Šluknově pomáhali i Romové

Děti nemohly do školy a školky, a kvůli tomu by rodiče nemohli do práce. Jeden z hlavních problémů, který se pokoušela rozlousknout Charita ve Šluknově – nejsevernějším městě v České republice s přibližně 5 700 obyvateli. Situace byla předzvěstí propadu řady rodin do ještě větší nouze.

V momentě, kdy vyšlo nařízení o uzavření mateřských a základních škol, přemýšleli lidé v Oblastní charitě Šluknov, jak předejít ztrátě výdělku rodičů. Tedy jak zařídit, aby děti mohly být pod dohledem charitních pracovníků ve dvou nízkoprahových zařízeních a v péči sociálně-aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi. Než se plány podařilo uvést do života, musela

zdejší Charita všechny služby klientům uzavřít. „Nebylo možné s nimi být v kontaktu po telefonu nebo prostřednictvím sociálních sítí a pro naši práci i pro ně to bylo neštěstí. Nyní se již dostávají důsledky. Výrazně vzrostla konzumace drog, zvýšil se počet zaznamenaných případů domácího násilí a lze očekávat i babyboom u mladých lidí,“ říká ředitelka Oblastní charity Šluknov Evelin Maria Habel.

Koronavirové krizi však v místní Charitě nepřihlíželi s nečinností. Ve spolupráci s okolními obcemi a dobrovolníky dali dohromady manufakturu dobrovolníků, kteří stříhali, šili a distribuovali roušky. Díky jejich přičinlivosti se jich podařilo našít více než 13 tisíc. Našly uplatnění v celém Šluknovském výběžku, v ústecké nemocnici, ale i v zahraničí, odkud předtím dostala Charita velké množství materiálu.

Šluknov je místem, kde se setkávají různé kultury, z nezanedbatelné části i ta romská. Místní Charita se tak v rámci projektu Komunitní práce věnuje zejména Romům a pracuje s nimi dlouhodobě. Snaží se je rozvíjet, pomáhat jim či je motivovat a podporovat při vyhledávání zaměstnání. Se svými klienty tak mají charitní pracovníci pevné vazby, a proto není divu, že se do šití roušek zapojili i romští dobro-

Děti i rodiče pomáhali Charitě při šití roušek.

Snímek Charita Šluknov

volníci. Těch byla asi polovina z celkového počtu. „Máme radost, že se přidali a ukázali, co v nich je. Dokázali pomoci druhým, kteří na ně mnohdy pohlíželi s despektem,“ chválí si spolupráci zástupkyně ředitelky Oblastní charity Šluknov Kamila M. Svobodová.

Oblastní charita Šluknov se podařilo získat podporu pro svoje činnosti v krizi a pro lidi, kteří se kvůli koro-

naviru dostali do těžké životní situace. Některým rodinám, které zůstaly kvůli ztrátě zaměstnání v důsledku epidemie bez příjmu nebo pouze s jedním částečným, mohla Charita pomoci uhradit náklady na bydlení na jeden až dva měsíce. Pomohla také s nákupy potravin. Dokázala tak klienty ochránit před ztrátou bydlení a dluhovou pastí.

EVA HADAŠOVÁ

Dokázali jsme pečovat o ty nejzranitelnější

Díky své odvaze, nasazení a zodpovědnosti dokázaly pečovatelky zůstat ve službě klientům.

Snímek OCH Písek

Ohlížet se zpět na začátek koronavirové pandemie se nám spíše nechce. Když se ale na toto období podíváme s jistým nadhledem, nebylo zas tak špatné. Velká většina naší populace snad ještě nikdy nečelila takové-

mu pocitu ohrožení jako právě nyní. V době, kdy jsme žili skoro bez obav, se objevil neviditelný nepřítel a otočil náš život vzhůru nohama. Prožili jsme období nejistoty, strachu, fyzického i psychického vypětí. Nikdo nevěděl,

co bude dál, nakolik nová, neznámá nemoc ovlivní naše životy. Prošli jsme dobou, která prověřila nejenom naše vlastní limity, odvahu a schopnosti, ale také funkčnost našich vztahů v rodině, s přáteli, kolegy, ve společnosti a také připravenost státu, vlády, krajů a místních zastupitelstev. Většina z nás více přemýšlela, rovnali jsme si priority, uvědomili jsme si pomíjivost blahobyti a možná jsme si začali mnohem více vážit běžné každodennosti, drobných radostí a obyčejných věcí.

Oblastní charita Písek se zpočátku pandemie potýkala – asi stejně jako všichni – s nedostatkem ochranných pomůcek, zmatkem, obavami, problémy se zabezpečením personálu. Celkem rychle jsme se v situaci zorientovali a přes všechny překážky jsme dokázali naše služby zachovat pro klienty bez omezení nebo s opatřeními, která zajistila ochranu klientů i zaměstnanců. Hned v začátku jsme navíc zřídili Linku pomoci určenou pro osoby v karanténě, která jim umožnila zajistit nákupy, donášku obědů nebo základní informace a psychologickou podporu. Pro duchovní rozhovory či modlitby po telefonu sloužila Linka

duchovní podpory. Středisko pomoci poskytovalo potravinovou a materiální pomoc lidem, kteří se vinou nouzového stavu dostali do existenčních problémů. Dobrovolnické centrum Bonum zajišťovalo nábor dobrovolníků, které mohly následně využívat i další organizace v Písku. Bylo úžasné sledovat, kolik lidí je v našem městě ochotno nabízet nezištnou pomoc i přes riziko vlastního ohrožení.

Že se nám podařilo projít celým obdobím sice s únavou, ale bez zásadních problémů, je zásluhou zaměstnanců. Díky své odvaze, nasazení a zodpovědnosti dokázali pečovat o ty nejzranitelnější a za to jim patří velké poděkování a uznání. Neméně upřímný dík zaslouží lidé, kteří nám nosili roušky a další potřebné pomůcky, ale také nadační fondy, které poskytly rychlou a účinnou finanční pomoc, místní zastupitelé, firmy, Diecézní charita České Budějovice, Jihočeský kraj a mnoho dalších, kdo nám pomohli materiálně i morálně. Nyní se vše vrací do starých kolejí a všichni vyzbrojeni novou zkušeností věříme, že to tak již zůstane.

DANA VEJŠICKÁ,
Oblastní charita Písek

V Plzni „sázeli“ v karanténě Stromy života

Za dvacet let fungování charitního Domova sv. Alžběty pro seniory se ještě nestalo, že by byl uzavřen návštěvám. Přesto zde k takovému opatření přistoupili na začátku března, dokonce o dva týdny dříve, než přišlo vládní nařízení.

Vždyť klientům, jejichž věkový průměr činí téměř devadesát let, hrozí nemoc nejvíce. „Od února jsme se snažili sehnat roušky, ale už je nikde neměli,“ popisuje situaci na začátku epidemie Maja Chladová, vedoucí Domova. Nejdůležitější činností prvních týdnů se tedy stalo šití roušek. Zdejší aktivizační pracovnice Eva Vyškovská je vystudovaná oděvní technoložka, a tak pro ni nebyl problém přeměnit společné aktivizační činnosti se seniory v improvizovanou manufakturu.

Na tuto „šicí dílnu“ dokonce začali chodit i klienti, kteří se jinak společných

Pod rukama seniorů rozkvétaly stromy jejich rodin.

Snímek autor

aktivit nezúčastňují. „Žili tím, viděli, že jsou platní, každý se snažil pomoci,“ přibližuje Eva Vyškovská období nebývalé soudržnosti personálu a klientů Domova. Roušek společně našli zhruba sto padesát a využili například materiál ze starších prostěradel.

Zlom nastal s vyhlášením opatření, které zakázalo nejen všechny společné aktivity, ale i vzájemné ná-

vštěvy klientů v Domově. To bylo nejtěžší období. Zaměstnanci se obávali, že se v důsledku úplné izolace na pokojích stav klientů zhorší. Jakmile to tedy bylo možné (v souladu s platnými nařízeními), snažili se seniorům opět umožnit společné setkávání. Pro klienty bylo také velmi cenné, že jim personál zajišťoval kontakt s příbuznými prostřednictvím te-

lefonní asistence nebo předáváním vytisknutých e-mailů a dopisů. Zdejší obyvatelé si znovu plně uvědomili bohatství skrývajících se v mezilidských vztazích, a tak po prvním uvolnění začala mezi nimi vznikat nová přátelská pouta.

„Najednou bylo také více času a prostoru pro uskutečnění projektu Stromy života. Na ten v běžném provozu nebyl čas, ale věděla jsem, že v sobě skrývá velký potenciál,“ říká Eva Vyškovská. Při této činnosti klienti s pomocí aktivizační pracovnice rekapitulovali svůj život od narození až po současnost. A události, zásadní okamžiky a důležité osoby z jejich životů se následně objevily ve výtvarném zpracování každého stromu. Konečná originální podoba jednotlivých děl mile překvapila i samotné klienty. Stromy života navíc stále rostou a jsou radostí nejen pro samotné autory a jejich rodiny, ale i pro všechny, kteří je mohou v domově vidět.

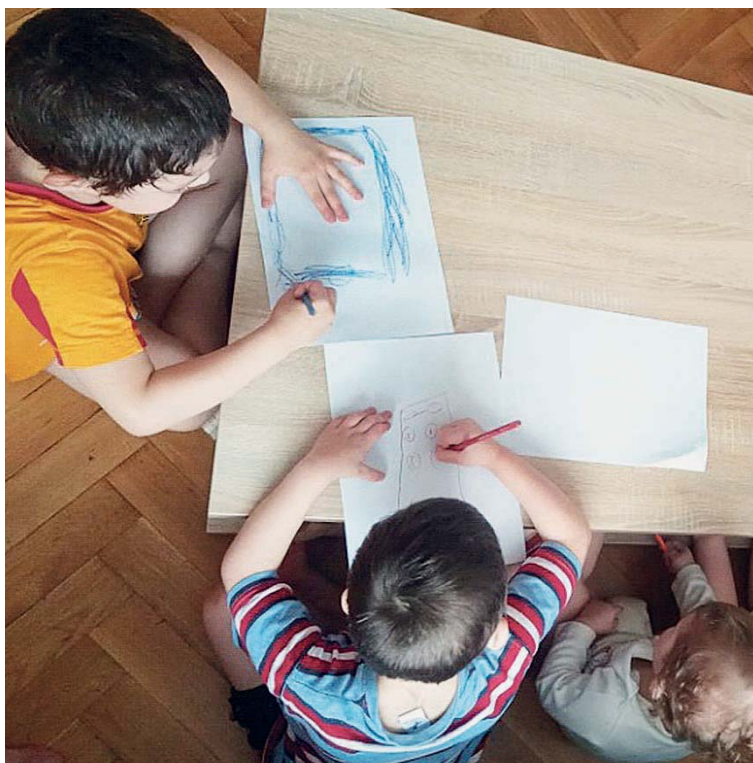
„Všichni jsou hrdinové, jsou úžasní a stateční!“ chválí vedoucí Domova Chladová klienty, kteří přečkali těžkou dobu nouzového stavu bez zvláštních obav a obtíží. „Už nás nic nezaskočí, víme, že to tu zvládneme, máme skvělý tým,“ uzavírá s optimismem a přidává velkou pochvalu a dík personálu Domova.

PETR ŠÍMEK

Lucie a její děti už zase mají kde bydlet

Sama se čtyřmi malými dětmi a prakticky bez příjmu se v květnu ocitla paní Lucie z Náchodska. Do finanční tísně se dostala v důsledku několika nešťastných událostí. Její manžel měl na jaře nařízenou karanténu kvůli koronaviru, vzápětí havaroval a pak rodinu náhle opustil.

„Do finančních potíží jsme se jako rodina dostali tím, že manžel, který pracuje na dohodu o provedení práce, měl koncem měsíce března a začátkem dubna nařízenou domácí karanténu kvůli koronaviru. Vzhledem k tomu, že v té době měl jen dohodu

Na vlně pomoci proti bezmoci konkrétní rodině.

Snímek OCH Náchod

o provedení práce, neměl nárok na nemocenskou, tudíž naše rodina přišla o příjem. Další měsíc od nás manžel náhle odešel. Opustil naši společnou domácnost a zůstala jsem na čtyři děti sama jen s rodičovským příspěvkem a přídatky na děti,“ popisuje paní Lucie sled nešťastných událostí, které její rodinu přivedly do finančních potíží.

Lucie, která je ještě na mateřské, neměla dostatek peněz na nájem, a rodině hrozilo vystěhování. Mladá maminka se proto obrátila o pomoc na sociální pracovníci, místní Charitu i další organizace, které pomáhají matkám s dětmi v nouzi.

Oblastní charita Náchod rodině poskytla finanční dar z veřejné sbírky pro Česko „Na vlně pomoci proti bezmoci“, díky níž mohla paní Lucie uhradit dlužné nájemné a také zakoupit potřebnou novou lednici. A tak mají mladá maminka a její děti už zase svůj domov zajištěný.

„Chtěla bych mockrát poděkovat za tuto pomoc, jak finanční, tak možnost využívat potravinovou banku,“ děkuje všem dárčům za pomoc v nouzi Lucie z Náchodska.

JANA KARASOVÁ, EVA CELBOVÁ

O Romanovi, který se nedal

Píše se březen 2020 a do Česka se připlížilo strašidlo korony. Společenský život utichl, lidé se zavřeli doma a s nimi se stáhly rolety firem a provozoven. Mezi mnoha podniky zavřela písecká Laser Arena, oblíbené centrum narozeninových oslav a mládežnických párty. A pauzu vyhlásila také jedna místní stěhovací firma, protože kdo by se, prosím vás, v čase hrozící epidemie covid-19 stěhoval?

U obou zmíněných podniků současně pracoval Roman, nakrátko ostříhaný, statný a podle vlastních slov poněkud hyperaktivní kluk, který „nedokáže jen tak sedět a nic nedělat“. Z jeho – celkem tří – pracovních úvazků tak náhle zbyl jediný – práce pečovatele u písecké oblastní Charity. Jak se k ní dostal? Prý náhodou, s jednou pečovatelkou se potkal mezi dveřmi, slovo dalo slovo a loni v létě k Charitě nastoupil. A velmi ho to baví a naplňuje.

Až potud celkem obyčejný příběh, jenže Roman není tak docela běžný případ. Jeho startovní čáru po-

Roman France na cestě za klienty.

Snímek Jakub Žák

znamenal pobyt v dětském domově, kde skončil ve svých šesti letech i s oběma sestrami a bratrancem, poté co tátu zavřeli a máma propadla pití. „Pamatuji si, jak nám rodiče slíbili: ‚Seženem peníze a do půl roku si vás vezmeme zpátky.‘ Jenomže co platilo slovo rodičů, kterým se pošklemovaly celé Strakonice? Během toho

půlroku se na nás nedojeli ani podívat!“ vzpomíná Roman. Do svých deseti let v děčáku kradl, utíkal a často se rval. Avšak díky vychovateli, která ho s sebou brala na program do křesťanského sboru, Roman našel osobní víru. Pobyt v děčáku ho prý „zocilil“, víra mu dala poznání sebe sama a pevnou půdu pod nohama.

Vyučil se kuchařem a vystudoval obor pečovatel.

Jenže nikdo nežijeme ve vzduchoprázdnu a sami pro sebe. V patnácti letech Romana zadlužil jeho otec. O deset let později, to už stál na vlastních nohou, se kvůli pomoci své sestře s miminkem zadlužil sám, když na sebe vzal její závazky. Protože Roman se umí postavit osudu čelem. Aby dluhy splatil, začal se pořádně ohánět. A zbytek už znáte – příležitostný barman a pořadatel oslav v Laser Areně, stěhovák a do třetice charitní pečovatel v jednom. Jenže teď do toho ta nešťastná korona!

Život jde dál a nikdy není konec

V létě 2020 se situace v Česku vážavě vrátila k normálu. S Romanem si v Písku dáváme sraz, abychom se potkali osobně a pořídili portrét pro Caritas. Roman právě obsloužil klienta v jeho domácnosti a za pár minut přichází na domluvené místo. Vypadá spokojeně a vyrovnaně, dluhy už má prý „skoro vyrovnané“, do objektivu fotoaparátu se lehce usmívá. Na konci srpna však u Charity končí, říká klidně. Práce ho baví, ale chce zase zkusit štěstí jinde. A nevyklučuje, ani že se někdy vrátí. „Život jde dál a nikdy není konec.“

„Roman byl přijat loni v červnu a s ním nastoupila do kolektivu potřebná mužská síla a odhodlání vykonávat smysluplnou práci. Poznali jsme mladého člověka, který hledá cestu a učí se žít. Myslí více na ostatní než na sebe,“ komentuje jeho odchod ředitelka Oblastní charity Písek Dana Vejšická. „I přesto že se nyní naše cesty rozcházejí, bylo období vzájemné spolupráce přínosem a poučením pro obě strany.“

JAN OULÍK

Poděkování pečovatelkám: Jsou moje druhá rodina

Původně jsem chtěl napsat mnohem dříve, ale můj zdravotní stav mi to bohužel nedovoloval a nedovoluje mi to moc ani teď. Jsem kvadruplegik (mám postiženy všechny čtyři končetiny), zcela odkázan na pomoc druhé osoby, dlouholetý uživatel pečovatelských (dle potřeby i ošetřovatelských) služeb Charity Kyjov.

Velmi dlouho se mi honí hlavou myšlenka, nakolik a zda je vůbec možné dát najevo svou vděčnost za děvčata, která ke mně pravidelně docházejí. Začátkem března jsem byl nucen podstoupit operaci a vrátil jsem se zpět domů v době, kdy už byl v celé ČR vyhlášen nouzový stav v souvislosti s pandemií covid-19.

Nesmírně si vážím každé chvíle, kterou mi pečovatelky s důstojností a láskou ke svému poslání věnovaly a stále věnují, a chci podotknout, že bez některých bych to skutečně nezvládl. Nejen že nejsem fyzicky ničeho schopen, ale hluboký zásah v tomto období utrpěla i moje psychika; především obavy z toho, jak to se mnou bude, až mě z nemocnice propustí.

Moje obavy byly zbytečné. Charita se o mě postarala v takovém rozsahu, jaký jsem potřeboval. Se vším všudy. Žádná z pečovatelek, které ke mně docházejí, mi nikdy nedala najevo, že jsem jim svým návratem z nemocnice narušil již rozjetý „pandemický

režim“. Víím, že to pro ně bylo velmi těžké; v té době Charitě scházela snad více než polovina personálu, bylo to hektické – a ony byly schopny si s tím vším poradit.

Úplně stejně jsem to vnímal i teď, v čase prázdnin a dovolených. I přes nízký počet pracovníků se mi dostává všeho, co potřebuji; dovozte mi vyzdvihnout jména Aleny Dobešové, Alice Markové, Marušky Galkové a Pavly Šťastné, ale samozřejmě i všech ostatních, které přímo mně osobně pravidelně péči neposkytují, ale nenechaly v perných chvílích své nadřazené ve štychu a věnovaly se ostatním, kteří jejich péči potřebovali a na jejich návštěvu se těšili. Můj největší vděk patří

Jitce Rybové, na kterou se můžu vždy spolehnout a se vším se na ni obrácím. Mimo pokaždé perfektně odvedenou práci je mi velkou psychickou oporou, a nebýt právě jí, svůj život už bych dávno vzdal.

Budu-li upřímný – vadilo mi, jak se v ulicích vyhrávalo a tleskalo zdravotníkům, a na pracovníky v přímé péči se zapomínalo. Proč? Možná tato práce není tolik vidět, možná se o ní tolik nemluví, možná není tolik oblíbená... Nevím. Co víím jistě, je to, že jejich práce a pomoc druhým je nenahraditelná a k nezaplacení. Jsou moje druhá rodina.

MARTIN HAVLIŠ,
spokojený klient Charity Kyjov

Češi pomáhají obětem války v Iráku

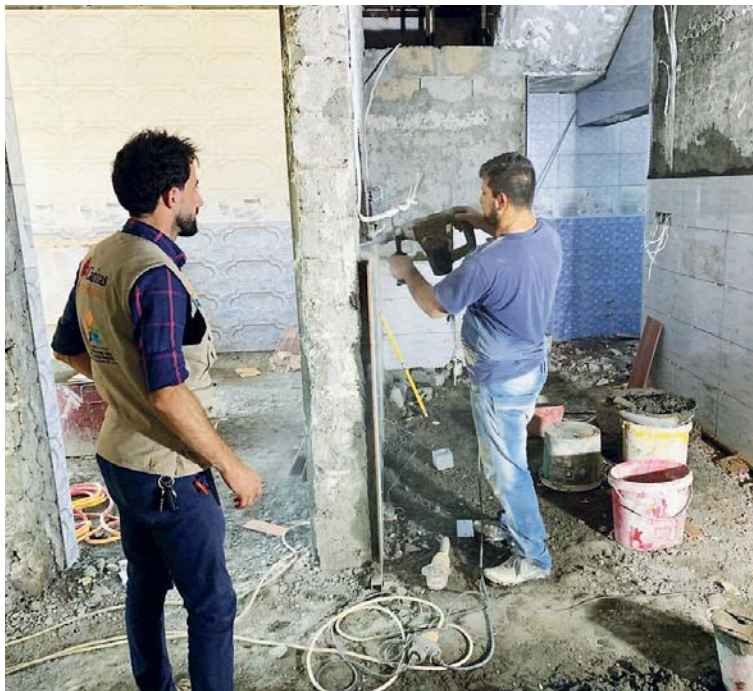
Jedním z největších vojenských konfliktů posledních let byla válka s tzv. Islámským státem v Iráku. Ta si vyžádala 150 tisíc lidských životů, včetně téměř sedmdesáti tisíc mrtvých civilistů.

Necelých šest milionů obyvatel bylo nuceno opustit své domovy. I když konflikt skončil v roce 2017, návrat do normálního života je pro mnoho lidí stále komplikovaný.

Mezi oblastí s nejvyšším počtem vysídlených obyvatel patřil guvernérát Ninive na severu země. Charita Česká republika se zde v okrese Hamdáníja zaměřila na pomoc nejslabším rodinám. Díky finanční podpoře České biskupské konference bylo v oblasti opraveno 32 zničených domů.

Domy si mohli opravit

Součástí projektu bylo zapojení místních řemeslníků. Ti získali možnost pracovat na obnově zničených sídel.

Válkou zničené domy jsou často jen „hrubá stavba“.

Části obyvatel pak byla poskytnuta finanční podpora, aby si své domy mohli opravit. To se podařilo završit už na začátku letošního roku.

Válka se těžce podepsala na životě milionů lidí. Jednou z nich je Yazi,

sedmapadesátiletá matka čtyř dětí. Kvůli válce s tzv. Islámským státem přišla o domov a manžela jí zabili jeho bojovníci. „Cítili jsme se zoufalí a naprosto zničení,“ říká Yazi. Jejich dům byl vypálen a kvůli vo-

jenským operacím museli opustit kraj, kde strávili celý život. Nikdo z příbuzných jim nebyl schopen pomoci, protože se sami ocitli v podobně svízelné situaci.

Yaziina rodina se přesto poté, co válka skončila, do Hamdáníje vrátila. Již byli unaveni ze života ve vysídlení, mimo svůj domov a komunitu. Díky projektu Zlepšení životních podmínek nejslabších rodin prostřednictvím obnovy přístřeší v okrese Hamdáníja získala i její rodina podporu potřebnou pro nezbytné opravy.

„Když jsme zjistili, že náš domov bude obnoven, naplnilo nás to znovu nadějí,“ říká Yazi. Celý dům byl přestavěn, a rodina se tak mohla vrátit zpátky na místo, ke kterému ji vázalo tolik vzpomínek. Yazi a její děti znovu našly svůj domov.

Opravy probíhaly také ve starověkém městě Karakoš, které patří mezi nejstarší křesťanská osídlení na světě. Dodnes je zde silná křesťanská komunita. Zhruba 70 % místních patří k syrskokatolické církvi, zbytek obyvatel se hlásí k syrské pravoslavné církvi. Město leží zhruba 30 kilometrů od Mosulu. V roce 2016 bylo osvobozeno iráckou armádou od nadvlády tzv. Islámského státu. I díky pomoci Charity se život ve městě obnovuje.

JAN MACAL

Charita bojuje s klimatickou změnou v Mongolsku

Ochrana životního prostředí a hrozící změna klimatu jsou jedním z největších témat současnosti. Je také jednou z oblastí, kterým se věnují zahraniční mise české Charity. Příkladem je projekt v Mongolsku zaměřený na ekologickou recyklaci odpadů ze staveb a demolice.

Univerzitní pracovníci při sběru vzorků k recyklaci.

Snímky Charity ČR

Mongolsko zažilo v posledních letech veliký vzestup stavebního průmyslu díky ekonomickému růstu a urbanizaci. Stavební boom však přinesl i problém v podobě narůstajícího objemu odpadu. V zemi také chyběla legislativa pro fungování efektivního odpadového hospodářství. Jako houby po dešti tedy začaly růst živelné skládky

ohrožující životní prostředí a zdraví obyvatel.

Nicméně 90 % těchto odpadů je možné recyklovat. V roce 2016 proto vznikl projekt nazvaný „Zvýšení efektivity zdrojů a čistší produkce v mongolském stavebním sektoru pomocí lepšího využití materiálů“. Finanční podporu zajistila Česká rozvo-

vá agentura a Evropská unie v rámci programu SWITCH-Asia.

Celý plán měl čtyři fáze. Prvním krokem byl výzkum, na kterém spolupracovala Mongolská univerzita vědy a technologie a nizozemská Delft University of Technology. Výsledkem práce vědců je prototyp nového produktu ze stavebního odpadu.

Dalším krokem bylo proškolení stavebních, demoličních či recyklačních firem a malých a středních podnikatelů v ekologickém nakládání s odpady. Nejrůznějšími kurzy a workshopy prošlo přes 400 lidí v oboru.

V další fázi Charita zapojila širokou veřejnost. Odborníci vytvořili volně dostupné online kurzy a vznikla celá řada tištěných návodů, jak zacházet se stavebním odpadem. Pro studenty byl navíc na místní univerzitě zřízen specializovaný program. Uskutečnilo se několik desítek aktivit pro veřejnost, kterých se zúčastnili také představitelé ministerstev a státních agentur.

Finálním krokem byla úprava mongolské legislativy. V únoru 2020 se podařilo schválit nový zákon, který upravuje nakládání s odpady, aby se eliminovaly negativní dopady na životní prostředí a na zdraví obyvatel.

Projekt české Charity v Mongolsku se setkal s velmi kladným přijetím. V srpnu 2020 se konal 13. ročník konference Barilga Expo 2020, kterého se zúčastnilo přes 120 stavebních firem. Charita Česká republika zde uspěla a vyhrála jednu z cen – za nejlepší projekt a implementaci programu.

(mac)

Jan Graubner: Díky všem z Charity za nasazení

První vlnu pandemie máme snad za sebou. Překvapila všechny. Nečekaně nás zastavila a my si uvědomili, že všechno může být jinak, než si představujeme.

Izolace nám ukázala, jak potřebujeme dobré vztahy a vzájemnou blízkost, že zdraví není jistota, žádné lidské právo, že se smrtí musíme počítat a být

na ni připraveni, že přítomnost kněze při umírání nemusí být jistá. A že je moudré vidět přítomnost z perspektivy věčnosti a svobodně se rozhodnout pro dobrovolnou skromnost, která se umí dělit s druhými a raduje se z jejich štěstí.

Díky Bohu nemocnice, na které byly upřené pohledy, situaci zvládaly a našli se i dobrovolníci, kteří pomáhali. O Charitě a práci jejích pečovatelek a ošetřovatelek v terénu se tolik nemluvalo. Jejich nasazení však bylo mimořádné! Připadá mi, že je to s nimi jako s tichým nasazením maminek v rodině, kde se nečeká na ocenění či uznání, protože jde o lásku, která myslí na potřebné víc než na sebe. Jde

o lásku, která plodí štěstí a je základem nadějně budoucnosti.

Zušlechtili jste společnost

Rád bych upřímně poděkoval všem, kteří svým nasazením přispěli nejen ke zvládnutí epidemie, ale především k zušlechtění společnosti. Pro mě je tato zkušenost znamením naděje, že se nejen zvládne případná další vlna nemoci nebo jiná těžká zkouška, ale že o společnost, která dává dalším generacím dobrý příklad obětavé lásky a nezištné služby, se nemusíme bát. Nemusíme mít také strach o církev, v níž jsou lidé, kteří žijí Ježíšovo slovo o lásce a službě s takovou opravdovostí.

Děkuji všem pracovníkům a spolupracovníkům Charity i podporovatelům charitního díla. Prosím Boha, aby on sám byl jejich odměnou a radost z Boha byla jejich silou. Kéž jejich příklad učí druhé, jak zrát k zodpovědné dospělosti, která přiznává svou chudobu a potřebu druhých, učí se z nezištné lásky druhým sloužit, darovat čas a nasadit se pro potřebné, pro společenství, pro rodiny šťastné z toho, že mohou žít pro děti. Pak omládlý národ zas prozáří nová naděje.

JAN GRAUBNER,
olomoucký arcibiskup

Tři králové přinesou naději i v roce 2021

Situace, ve které se všichni nacházíme, není jednoduchá. Covid-19 zasáhl do našich životů, mnoho lidí se ocitlo v tíživé ekonomické situaci, mnoho starších lidí se cítí ohroženo a opuštěno, rodiče samozivitelé se ocitají na pokraji sil. Charita Česká republika se snaží dostát svému poslání, pomáhat lidem, kteří pomoci potřebují, a ani v této složité době Charita neopouští své místo na poli sociálně-zdravotních služeb. Naše služby a centra provozujeme po celou dobu epidemie a pečujeme o své klienty.

Vyzýváme vás, pojďte s námi koletovat. Přihlásit se můžete u nejbližší Charity. Tříkrálová sbírka je určena na podporu potřebných a rozvoj charitních služeb. Tři králové přinášejí radost, naději a Boží požehnání, které momentálně potřebujeme více než jindy. Děkuje za vaši podporu a štědrost.

Tříkrálovou sbírku můžete podpořit finančním darem na účet 66008822/0800 u České spořitelny, variabilní symbol 777.

Dárcovská SMS:

DMS KOLEDA 30
nebo DMS TRV KOLEDA 30
DMS KOLEDA 60
nebo DMS TRV KOLEDA 60
DMS KOLEDA 90
nebo DMS TRV KOLEDA 90

Na číslo 87 777
Více na www.darcovskasms.cz
Více o sbírce na
www.trikralovasbirka.cz

TĚŠÍME SE NA KOLEDU V LEDNU 2021

Tříkrálovou sbírku můžete podpořit zasláním daru na účet:

66008822/0800 u ČS, VS 777

DĚKUJEME!

www.trikralovasbirka.cz

@trikralovasbirka